

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερταίξι καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἄλλοις ἀρχαῖς τὴν 1ην ἑκάστου μηνός
καὶ εἰνε προπληρωτέαι δι' ἑν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν ἐξωτερ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἑν Ἀθήναις
Ὀδὸς Ἀδίου, 117, ἔνακι Χρυσοπληκτικιστικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Ἰουνίου 1900

Ἔτος 22^{ον}.—Ἀριθ 25

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]
(Συνέχεια ἴδε σελ. 201.)

— Ἐπιτήρα κατ' εὐθείαν εἰς τὴν κελύδην τοῦ Βερνιέ· τὸ δωματίον ἦτο ἄνω κάτω· εἰς τὸ ἔδαφος ἐφάνετο ἕνα μεγάλον τέλαμα ἀκμαίτης Ἡρώτησα τὴν γυναῖκα τῆς γειτονικῆς καλύβης, ἐκείνην ἢ ἔποικε ἐρώνασε τὸν ἱατρὸν Αὐτὴ μετὴν ὀχρότητά της, μετὸν τρόπον της ἐμαρτύρει, καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλη, ποῖος ἦτο ὁ ἐνοχος· εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτῃν στιγμήν ἐνόησα ὅτι ὁ δολοφόνος εἶνε ὁ ἄνδρας της. Αὐτὴ δὲν μοῦ εἶπε τίποτε· ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀνάγκη καὶ νὰ μοῦ εἴπῃ· ὅλοι τὸ γινώσκουσαν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔχει τὴν τόλμην νὰ τὸ εἴπῃ φανερά· τὸν κύριον Ματάδον τὴν φοβούνηται καὶ ἔξω οἱ ἄλλοι, ὅσον καὶ εἰς τὸ σπίτι του. Ἄλλ' ὅ,τι δὲν τολμοῦν νὰ εἴπουν καθαρά, τὸ ὑποδηλώνουν, καὶ ἀπὸ τρία διάφορα μέρη ἔλαβη τὰς ἐξῆς σημαντικὰς πληροφορίας: Χθὲς τὸ πρωτὸν ὁ Ματάδος δὲν εἶχε πεντάρην ἤθελε νὰ βάλῃ ἐνέχυρον τὰ πράγματά του διὰ πενήντα φράγκα, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἐδίδε, διότι δὲν ἀξίζουσαν οὕτε πέντε. Ἐν τούτοις, χθὲς τὴν νύκτα ἐπαιξε διαβολομένα, καὶ ἐδείκνυε μετ' ὑπερηφάνειαν εἰς τοὺς συντρόφους του ψήγματα χρυσοῦ καὶ κόνιν· ἐπειτα ἔκομα καὶ τραπέζει εἰς τοὺς φίλους του, — ὅλους ὡσὰν αὐτόν, τοῦ σχοινοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, — καὶ ἐώρταζε τὴν περιουσίαν του, προκαλῶν ὅποιον τολμᾷ νὰ ἐλθῇ νὰ τοῦ τὴν ἀφαιρήσῃ.

— Ἐν ἐνὶ λόγῳ, εἶπεν ὁ κ. Μασσαὶ κατηγανακτημένος, ὁ δολοφόνος στηρίζεται τὸ θάρ-

ρος του εἰς τὴν ἀτιμωρησίαν, καὶ νομίζει ὅτι θὰ μᾶς φοβίσῃ ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἐδῶ τακτικὴ ἐξουσία. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ὀπισθοχωρήσωμεν πρὸ τοῦ καθήκοντος, τὸ ὅποιον μᾶς ἐπιβάλλεται. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἰδρῶσωμεν ἡμεῖς τὴν ἀρχήν, ἢ ὅποιος μᾶς λείπει· καὶ ἀμέτρητος μάλιστα. Πρῶτα πρῶτα πρέπει νὰ τιμωρηθῇ ὁ ἐνοχος· θὰ διοργανωθῶμεν βραδύτερον. Αἱ πλάγαι κατηγόρηται, αἱ δεῖλαι καταδοσεῖς, τὸς ὁποίας συνέλεξεν ὁ Γεράρδος, χίλις παράνομα τὰ ὁποῖα ἤκουσα

ἐγώ, αἱ πληροφορίες ὅλων σας, ἀποδεικνύουν μετὰ τὸ παραπάνω ὅτι ἡ πλειονότης τῶν ἀποίκων ἐθροῦνθη τὸ χάος τὸ ὄποιον ἐπικρατεῖ ἐδῶ, καὶ ἐπιθυμεῖ τὴν τάξιν, τὴν ἀσφάλειαν, τὴν εἰρήνην. Ἡ ἀνανδρος καὶ θρασεῖα ἐπιθετικῆς τῆς νυκτὸς ἠνοίξε τὸς ὀφθαλμούς καὶ τῶν τυφλοτέρων. Ἀπὸ ἀπόψε θ' ἀποσταθῶμεν εἰς τοὺς μεταλλευτάς, θὰ ζητήσωμεν τὴν ὑποστήριξιν τῶν τιμίων ἀνθρώπων, τὴν βοήθειαν τῶν γεννητῶν, τὴν ὑποταγήν τῶν δεσφῶν. Ἀπὸ τοὺς καταλληλοτέρους ἐξ αὐτῶν καὶ ἀπὸ τοὺς πιστοὺς

μας Ματαδέλους θὰ σχηματίσωμεν ἕν τάγμα ἀρετῆς ἰσχυρὸν ὥστε νὰ καταστήσῃ σεβαστὴν τὴν θειασίαν καὶ εἰς ἀνθρωποῖς μας εἶνε μάλα γυμνασμένοι· χάρις εἰς τὸν Βέμπερ οὐτε ὄπλα οὐτε φυσίγγια μᾶς λείπουν, καὶ ἔχομεν ὑπερῆμων τὸ δίκαιον.

Τὴν ἐπαύριον χίλιαι ἄνδρες ἦσαν ἐνοπλοὶ προσήλθον πολὺ περισσότεροι παρ' ὅσον ἠλπίζε ὁ κ. Μασσαί. Εἰς τὴν ἕκ τῶν προχείρου σχηματισθεῖσαν ἐκείνην φρουράν, ὅλοι σχεδὸν ἐγνώριζον τὸν χειρισμὸν τοῦ πολυκρότου καὶ τοῦ πυροβάλου, οἱ δὲ φλογεροὶ λόγοι τοῦ κ. Μασσαί εἶχον ἐμβάλῃ εἰς τὴν καρδίαν καὶ τῶν μάλλον ἀδιαφόρων τὴν ἀπόβραση νὰ συμφρονίσουν ὅπως ἔπρεπε τὸν Ματάδον καὶ τὴν συμμορίαν του.

Τώρα, λαβόντες θάρρος, ὠμίλου καὶ οἱ δειλότεροι. Ναι, οὗτος ἦτο ὁ δολοφόνος· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Ματάδος δὲν τὸ ἀπέκρυπτεν· εἶχε προαναγγεῖλῃ εἰς τοὺς κύκλους του τὸ κακούρηγμα· καὶ τὸ θλιθεὶς ἦτο ὅτι κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

Ἐξείκησαν τὴν ἕκτην πρωϊνὴν ὥραν· εἰς πᾶσαν μικράν πλατεῖαν ὁ στρατὸς ἐ-

Ἐπιτήρα ἀρματωμένη ἐρχεται. Πρέπει νὰ φύγετε! (Σελ. 210, στήλ. α')

τῆς Διαπλάσεως ζητεῖ τάρχη καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ Ἀπογόνου τοῦ Νέστορος. — Δι' ἄλλας πληροφορίες δὲν ὑπάρχει ἡμέτερον χῶρος. Αἱ σπουδαιότεραι θὰ δημοσιεσθῶν εἰς τὸ προσεχές.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ- λάξουν: — ἡ Χιονοσκεπὴς Δίρρη μετὸν Ἀγγερινόν, Ἀγροπολιτικῶν καὶ Ροβέρ- τον Γουσκάρδον· — ἡ Σαλονικτικὴ Ἐλίθα μετὸν Χαμέντην Εὐτυχίαν, Πολυζέτην Σημέ- τα καὶ Κατίαν Πετσάλη· — ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ μετὸν Οὐρανίαν Μακρή· — ἡ Φονοκτολοσάσια μετὸν Ζωηρὰν Φλόγα, Χρυ- σορρόαν Πακτωλὸν καὶ Μενεξεδέτιαν· — ἡ Ρω- δοφωτισμένη Δύσις μετὸν Χιακὸν Ὀρίοντα, Χιακὴν Μαστιχὰν καὶ Θησιποροφίτην Νύκτα· — ὁ Ρωμαῖος Κικέρων μετὸν Μαργαριτοφίτην· — ὁ Ζωηρὸν Νέφος μετὸν Κινέζον Ἀη, Εαν- θὴν Νησιωτοπούλιαν καὶ Μαρίδαν τοῦ Ευρίπου· — ἡ Ἑλληνικὴ Φουταρέλλα μετὸν Μενεξεδέτιον Μπουκετάκι, Μενεξεδέτιαν καὶ Ἀρχηγὸν τῶν Μολυβέντων Στρατιωτῶν· — ὁ Χαριτω- μένο Χελιδονάκι μετὸν Κρέοντα Κυριακίδην· — ὁ Δημ. Φιλέρης μετὸν Καλλιφῶνον Ἀρ- σακειάδα, Ἀγγελον τῆς Ἀγάθης καὶ Εἰλι- κρινὴ Φιλίαν· — ἡ Ἐνδοξὸς Φαριατὴ μετὸν Ρομαντικὴν Καρδίαν, Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν καὶ Τριανταφυλλέτιον Καμπον· — ἡ Βοσκο- πούλα τῆς Δίρρης μετὸν Καρδίαν ὑπὸ Πέ- τραν, Κόδρον καὶ Περίλυπον Ὀρσανῆ· — ὁ Ἰωάννης Ν. Φαρμακίδης μετὸν Ἀσπροπο- ταμίτην καὶ Τάνταλον· — ὁ Φοβερός Τίταν μετὸν Ἀριελ, Ἀσπροποταμίτην καὶ Σφίγγα τῶν Πάγων· — ὁ Σπαρτιατικὸς Ζωμός μετὸν Βασιλέα τῶν Κατέργων, Ἡμερον Περιστέραν καὶ Φαιδίμην· — ἡ Καλλιφῶνος Ἀρσακειάς μετὸν Ἑλληνίδα τοῦ Βορᾶ, Νεαρὸν Κερ- κυραῖον καὶ Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα· — ὁ Σπύ- ρρος Τρακάκης μετὸν Ἀμυγδαλὴν τῆς Κρανῆς καὶ Θάλειαν Γλαράκη· — ἡ Ἀρ- γυρᾶ Σοφίτριά μετὸν Ἀστέρα τοῦ Βέγα, Νανάρχον τῆς Βαρέλλας καὶ Συμνητοπού- λαν· — ἡ Ἀποκτίσα Ἐλίθις μετὸν Νεαρὸν Ζωγράφον καὶ Ναυτοπούλιαν· — ὁ Τριανταφυ- λλέτιος Κάμπος μετὸν Αουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ, Ἀγγερινόν καὶ Ἀσκληπιάδην· — ἡ Οὐραλίς μετὸν Ἀἰγινάταν Ἀθηνᾶν καὶ Ἀττικὴν Μοῦ- σαν· — ὁ Βασιλεὺς τοῦ Κατέργῳ μετὸν Πε- ρίλυπον Ὀρσανῆ καὶ Μενεξεδέτιον Μπουκε- τάκι· — ὁ Ἐνδοξὸς Σοῦλι μετὸν Λύκον τῆς Θαλάσσης καὶ Ἐπατήρησιν.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι ἀπέλλει ἡ Διά- πλασις πρὸς τοὺς φίλους της· Μαρίδαν τοῦ Εὐ- ρίπου (ἡ ὁποία φέτος εὐτυχῶς νάσκαυσε τὴν ἑορτὴν της εἰς τὴν ἐξοχὴν, μακρὰν τῆς τυπικότη- τος τῶν ἐπισκέψεων τῆς πεπισμένης εὐχαριστή- σεως) καὶ τοῦ χρόνου!) Συμνητογάκι (σοῦ ἔστειλα μέσον τοῦ κ. Θεολ. Δ. τὰ ζητηθέντα Μ. Μυστικὰ· εἰς τὸ Ε' Δελτίον θὰ δημοσιεῖσθῃ τὸ ἐξοπλισμὸν σου, μὴ ἀνησυχεῖς!) Ἴον τοῦ Ἀ- γροῦ (κ' ἐγώ εἰμαι πολύ εὐτυχὴς διὰ τὸν ἐνθου- σιασμὸν τῶν ἐν τῷ Ἀρσακειῷ φίλων μου) [Ε] διὰ τὴν ζωηρὰν περιγραφὴν τῶν χαριτωμένων αὐ- τῶν σκηνῶν) Ρομαντικὴν Καρδίαν (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ἐξοπλισμὸν· σὲ παραπέμπω εἰς τὴν σημερινὴν Ἀθηνᾶν) Σπύρ κ' Ἐλα (ὅλα αὐτὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα εἶνε παλαιὰ καὶ γνω- στότατα· ἀπορῶ δὲ πῶς με διαβεβαίωνεις ὅτι εἶνε ἔργα σου!) Ἀπόγονοι τοῦ Νέστορος (ἔχε ὑπο- μνήνη· ὅλα μαζί δὲν γίνονται· ἕνα-ἕνα) Νερο- χελιδὸν (ἔστειλα) Ζωηρὸν Νέφος (ἔχε· ποτὲ δὲν ἔρριψα τετραδίων σου εἰς τὸν κάλαθον· αἱ λύσεις ἐλήφθησαν) Νεαρὸν Μουσικὸν (θὰ σου στείλῃ, διότι ἀπέλλει πάντοτε τακτικώτατα) Μαθρον Πετηνὸν (εὐχαριστῶς· ἀλλὰ τὸ ψευδώνυ- μον ποῦ ζητεῖ, τὸ ἔχει ἄλλη φίλη μου· νὰ μου γράψῃ ἢ ἴδια καὶ νὰ μου στείλῃ πρὸς ἐκλογὴν ἄλλα) Ἐρρικὸν Μασσαί (γιατί γράφεις μετὰ κόκκινην μελάνην; νὰ γράψῃς μετὰ μαύρην, παιδί

μου, καὶ παῖδ καθαρά, διότι πολὺ ἐδυσκολεύθηκα νὰ διαβάω τὸ γράμμα σου) Ἀηθούχοι (Πνεῦμα (πολὺ εὐχαριστῶς ἀνέγνωσα τὰ τῆς ὡραίας ἐκδρομῆς· ἔχετε λαμπρὸν Γυμνασιόαρ- χὴν) Μακροχαίτην Λέοντα (ἐλπίζω, δι. μετὰ τὰς ἐξετάσεις θὰ μου γράψῃς συχνά) Ρεῦμα τῆς Προπονητικῆς (ἀπανεστίας, πολὺ εὐχαριστῶς ἀνέγνωσα τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν σου [Ε] καὶ θὰ ἔδωκα κατ' ἐπὶ, ἄν μου ἔγραψες συχνότερα.) Κο- πορομυαλὴν (σὲ παραπέμπω εἰς τὴν σημερινὴν Ἀθηνᾶν) Ἀρτάκι τοῦ Γαλατερῆ (ἔστειλα) Τρομερὸν Πιρνετα (8, 9, 10) Ἰόνιον Νῆσον, Ἀγγερινόν (ἔδεν εἶνε ὁ βίος Μάιος. . . Ἰούλιος δὲν εἶνε!) Αἰγατὸν Ἠέλατος (ἀργότερα) Σιωπηλὴν Νύκτα (ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά των ἢ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ) Ἑλληνικὴν Ναυ- αρχίδα (ὅσα τῷ Θεῷ, ὅλοι καλά) Καίθαρον (σὲ συγχαιρῶ δι' ὅσα γράφεις περὶ Ἑλληνοπαιδῶν) Ἀγαπημένην Ἀδελφούλιαν (σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τῆς γαγιᾶς, καὶ εὐχομαι ταχέως ἀνάρασθαι εἰς τὸν παπαῦν· ὁ κ. Ἐσκόπουλος σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς δι' ὅσα γράφεις περὶ αὐτοῦ) Μαγικὴν Εἰκόνα ([Ε] διὰ τὸ χαριτωμένον γραμ- ματάκι, καὶ ὑπερὶ εὐχαριστίας διὰ τὸ ἐξοπλι- σμὸν) Φιλαγγλὸν Ἑλληνα (ἐκτός των δημο- σιευθέντων εἰς τοὺς τόμους τῶν ἐτῶν 1889, 1896 καὶ 1898, ἄλλα μυθιστορήματα τοῦ Ἰουλίου Βέρν δὲν ἔχω· εἰ· τὰ τετράδια νὰ ἐσωκλειθῇ δεκάλε- πτον καὶ ὄχι πεντάλεπτον γραμματόσημον) Μοῦ- σαν τοῦ Λορδῶ (ἔλαβες τὴν καλλιγραφίαν· ἀλλὰ διακί δὲν ἰσημιώσας τὴν ἡλικίαν σου; ἡ πλη- ρορορία σου εἰς τὸ προσεχές· περασιτικὴ εἰς τὴν Ρωσσίαν) Νεοσύλλεκτον τῆς Διαπλάσεως (νὰ σε ἰδῶ λοιπὸν τόρκα) Καλὸς Ὄρισος (ἡ τραγῳ- νες, βλέπεις, δὲν βρισκονται ἔτι εὐκόλως) Βο- σκοπούλιαν τῶν Ἀγγράφων (ἔστειλα, γράψε μου) Γατίτσαν Σινὸν (μὰ τί ἐγένετο τόσον καιρὸν· εὐγε δι' ὅσα μου γράφεις περὶ Ἑλληνοπαιδῶν διὰ τὸ ἄλλο, σὲ παραπέμπω εἰς τὴν σημερινὴν Ἀθηνᾶν) Εἰλικρινὴ Φιλίαν (βάρος; διόλου!) Φύγε ἀπ' ἐδῶ (καὶ ἄνθρωπος) Ζεβδίτσα μεταφράζει συχνὰ ἔργα ἀπὸ τῆς Ἀσκληπιάδης) καὶ ὅμοιος ὁ Ἐρανὸς μας προσδεύει· ἀς μὴ ἀπελπίζωμεθα! κατὶ κάμνομεν καὶ ἡμεῖς οἱ Ἑλληνοπαιδῶν) Ἐξέρι- στον Ἀρματωλὸν (ἂ! ὅστε τὸ ἴδιόν σου ὄνο- μα δὲν κατάρθωσε νάνανῶσῃ ἢ Ἑλένη Λου- κάτου· καὶ τῶρα; . . . καλὴν ἐπιτυχίαν· εἰς τὰς ἐξετάσεις) Ἑλληνίδα τοῦ Βορᾶ (εἰς τὸ προ- σεχές· ὁ κ. Φαίδων εἶνε πολὺ εὐτυχὴς ποῦ σου ἀρέσουν τόσον οἱ Ἀθ. Περιπαιχοί) Ἀπόγονοι τοῦ Χάσιν (αὐτὸ τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα μάλιστα, εἶνε ὡραιότερον ἀπὸ ὅλα τὰ προηγουμένα) ὁ Κα- νονισμὸς μόνον εἰς τοὺς συνδρομητάς καὶ εἰς τὰ ἀδελφία των δίδει τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνουν μέ- ρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν· τῶρα, τί θέλεις νὰ κάμω; . . .) Κίχλην (φρικὴ!) Ἀθισμένην Βασιλίαν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς δια- θέσεις) Καρχαρία τοῦ Φαλήρου κτλ κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 31 Μαΐου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 24 Ἰουλίου.
Οὗ ἡμίση των λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψουν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, παλεῖται ἐν τῷ Ἰαφροίῳ μας εἰς φανέλλου, ἐν ἑκαστῷ περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμίζεται φρ. 1

296. Ἀξιόγραφος.
Δυὸ γράμματα, εἰς σύνδεσμος καὶ κάποιον ἐρ- γασίον [γαλιεῖον].
Ἀποτελοῦν γνωστότατον ὄνομα γυναικῶν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ταγματῆρος τῆς Ταρρακόνης [Ε]

297. Στοιχειόγραφος.
Εἶνε ἄγριο θηρίο
Κι' ἂν ἀλλάξῃ ἕνα στοιχεῖο,
Εὐθὺς λάκκο θὰ του σκάψῃς.
Ζωντανὸ γὰ νὰ το θάψῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Παρνασσῶ [Ε]

298. Τονόγραφος.
Ἐν ἐπίθετον ποῦ ἐξέρχεται, ἂν παροξυτονισθῇ, Κάτι ἀπὸ τὴν φυγὴν σου, εἰς τὸ σῶμα σου θὰ ῥθῃ.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Σιωπηλῆς Νυκτῆς [Ε]

299. Ἀναγραμματισμός.
Εἰς τὰ δάκτυλά σου μ' ἔχεις
Ὅπως εἶμαι ἂν μάριση,
Καὶ θὰ μ' ἔχῃ τὸ λερμῶνι
Ἄν με ἀναγραμματίσης.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κατασομῆλλος [Ε]

300. Συλλαβικόν Τρίγωνον
1.— Τὸ πρῶτον εἶνε ναύαρχος ἀρχαῖος, ἔλακουστός.
2.— Τὸ δευτέρον μου σοφιστικὴ εἰς δλους σας γνω- [στός].
3.— Μὲ ἔχουν ὅλ' οἱ σκελετοί, καὶ ἔχων καὶ ἂν [θρόνον].
4,5.— Ἡῦρες τὰ πρῶτα; καὶ ἡμᾶς θὰ εὔρης χω- [ρίως κόπον].
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας [Ε]

301. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 = Βασιλεῦς
2 6 3 4 1 = Θεῶ
3 4 3 5 6 = Ἀυτοκράτωρ Ρωμαῖος
4 3 2 1 = Δένδρον ἢ πῶλις.
5 6 6 1 = Ὄρος
6 5 6 = Ἀνατομία.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Χωιτοπούλας [Ε]

302—305. Ἀπροσδόκητος.
1.— Τὶ κάμνει ἄνθρωπος εὐρισκόμενος ἐπὶ λό- φου κατὰ τὴν ἀνατολήν τοῦ ἡλίου;
2.— Τὶ ἰσχυρότερον ἐνὸς Ἑλλήνου;
Ἐστὴν ὑπὸ Κωνσταντινοῦ τοῦ Παλαιολόγου [Ε]

304. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ δεπλῆς Ἀκροστιχίδος.
Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστη των κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ- τοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ὡς τὰ μὲν ἀρχικὰ νὰ σχηματίζουσαν κατὰ σειρὰν ἀρχαίαν πόλιν, τὰ δὲ τέταρτα μέλος τοῦ σώματος· τρίτος, διάτονον, πλάτος, ποθρον, ἄλντος.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θεαγινοῦς [Ε]

305. Φωνηεντολόγητον
*—εξ—κρν—γνν
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τυδίδος [Ε]

306. Γρήφος.
H 1 : η x δι 1 H η η
θῆλυ N, a η πῶλος η
ην αντα K. η η
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανθῆρος Θεοδοσιολέου [Ε]

307. Μαγικὴ Εἰκόνα.
Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 204 Μαγικῆς Εἰκόνας. Τὸ κομμένον ἄλογον θὰ ζωγραφισθῇ ἁ- πλῶς ἐπὶ τοῦ Χάρτου των Ἀλύσεων, ἄνευ περι- γραφῆς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 16.
191. Μύκονος (μήλων, δι.) — 192 Κακία, ἀκακία. — 193. Πύργος—Πύρρος. — 194. Ἀστακός.

195. Π Β Κ
Α Ο Υ
Ν Ι Δ
Α Ι Σ Ω Π Ο Σ — ΣΙΔΩΝ — 199.
Ν Τ Α
Ι Ι Η
Α Α Σ

198.

6	21	18
27	15	3
12	9	24

σταμάτα, ο δε κ. Μασσαί άνεγίνωσκε με φωνή δυνατήν και ήχηράν την έξής προκήρυξιν :

« Έργάται, μητέρες, έντιμοι άνθρωποι έν γένει.

« Ένας από τους άδελφούς σας έδολοφονήθη άνάνδρως, μία άτιμος κλοπή διεπράχθη ο δολοφόνος μεθοκοπή άναισχύντως με τα χρήματα του έγκλήματος του. Τοιαύτη κατάστασις πραγμάτων είνε προσβολή εις όλους τους έντιμους άνθρώπους, άποτελεί κίνδυνον δι' όλους μας. Έν έλλείψει τακτικής έξουσίας, άνελάβομεν ήμεεις το δικαίωμα της άναρρίσεως, και έχομεν την δύναμιν να τιμωρήσωμεν τον ένοχον. Όσοι έβαρύνθησαν τας διαπραχάς και το θράσος των κακοποιών, όσοι έπιθυμούν ν' άπολαύσουν τους καρπούς των κόπων των, όσοι δεν θέλουν να θεωρηθούν ως συνένοχοι των δολοφόνων, ως βαδίσουν μαζί μας.»

Είς κάθε μέρος όπου έξεφώνει την προκήρυξιν ταύτην ο Μασσαί, έπευφημείται και εύλογείται ήκούοντο πολλοί τον άπεκάλον σωτήρα! πλθθος δε ποικίλων άνδρων γυναικων και παιδιών παρηκολούθει το ένοπλον τάγμα. Η πολυάριθμος ήδη συνοδεία διηυθύνθη εις το καπηλείον «ή Έλπίς.» Ητο γνωστόν ότι ο Ματάδος είχε διανυκτερεύσει εις το καπηλείον διασκεδάζων κυρίως ειπείν αυτός και οι σύντροφοί του ούτε ήμέραν ούτε νύκτα διέκοπτον το φαγοπότι των, ειμή μόνον ότε έξηπλώνοντο, επάνω εις τας τραπέζας, δια να κοιμηθούν κανείς εξ αυτών δεν επέστρεψεν εις την κατοικίαν του, κανείς δεν έσκέφθη να επαναλάβη την εργασίαν του. Χωρίς άλλο έσκόπευσον να εξακολουθήσουν, όσον το δυνατόν περισσότερο, την εύχάριστον αυτήν ζωήν και όταν έτελείοναν οι πόροι των, θα έμαδίζαν κανένα άλλο πουλί !.

« Άλλ' ο ιδιοκτήτης του καπηλείου, εις παμπόνηρος Λεβαντινός, όνομαζόμενος Μπενόνι, όστις είχε πελάταις τους χειροτέρους κακούργους από ότους είχαν σαρρεύσει εκεί, έξελθών το πρωί δια να ψωνίση, ώρμησεν άσθμαίνων εις το καπηλείον.

— Δύναμις άρματωμένη έρχεται σās κατηγορούν, καθώς φαίνεται, δια τον φόνον του Βερνιέ. Πρέπει να φύγετε το γρηγορότερον !

— Να φύγωμεν ! ειπεν ο άρχηγός της συμμορίας με περιφρόνησιν. Και για ποιους μας παίρνεις ; Να ιδής τί τρομάρα θα πάσχη αυτά τα φορτία μόνον να ιδούν τη μαλτέζικη μου την κάμα.

— Έγώ παίρνω επάνω μου να κρατήσω μακριά πενήντα άπ' αυτές τις βρεγμένες πουλάδες ! ειπεν εις άλλος.

— Άμ' έγώ ; Έκατό τρώγω σε μία μπουκιά !

— Πολύ καλά είνε όλα αυτά, ειπε

με θυμόν ο κάπηλος έγώ όμως δεν έχω όρεξιν να μου κάμουν θλάσσα το μαγαζί σου. Τέ λοιπόν άδειάστε μου την γωνιά, άδέρφρι, και 'ς την στιγμήν ! Δικό μου, θαρσώ, είνε το καπηλείο και το έξεπουλιζώ !

— Πώς το ειπες ; ειπεν ο μαλτέζος, πετάξτε τα παιγνιόχαρτα τα όποια έκράτει εις την χείρά του, βλέπω πως θέλεις να μας κάμης τον καμποτό. Για ξαναπές το αυτό πού ειπες.

— Λέγω, έφώναξεν ο Βανόνι, λαδών θάρρος διότι ήσθάνετο ότι έπλησίαζεν ή ένοπλος δύναμις, λέγω και ξαναλέγω πως πρέπει να μου άδειάσετε την γωνιά !.

— Έγώ δε το κουνώ από 'δω, ό,τι σου περνάει καν' το.

— Άδέρφρι, σκούρα ή δουλειά μας ! ειπεν εις των συνενόχων εισορμήσας εις το καπηλείον. Έρχονται, 'στα αλήθεια, άρματωμένοι, και άρχηγοί τους είνε αυτοί οι Μασσαί, πού να τους πάρη ο διάβολος ! Πρέπει να το κόψουμε λάσπη, ειδήμη χαήηκαμε !

— Δε σās τώλεγα ; ειπεν ο Μπενόνι. Άχ ! πάσι το κατάστημά μου !

— Για πάψε αυτό τον ξαψαλμό σου, να μη σου κάψω το λαρύγγι, ειπεν άγριος ο άρχηγός : επειδή δ' εκείνος δεν έπαυε να φωνάζη, ο Ματάδος όστις ήτο ύψηλός και ρωμαλέος και άγριος την όψιν, ώρμησε μ' έν πήδημα, ήρπασε με τον σιδηρούν του βραχίονα τον Λεβαντινον, έκλεισε το στόμα του με έν μάκτρον, απέσπασε έν σχοινίον, έδωσε σφιγκτά τον Μπενόνι, και με έν λάκτισμα τον εκύλισε κάτω από την τραπέζαν.

— Καλή αρχή ! τους άλλους τώρα ! Παιδιά, ως όχυρωθούμε και 'στη στιγμή' μινούτο μη χάνωμεν !

— Δεν είνε καλλίτερα να παραδοθούμε ήσυχα ήσυχα και μία ώρα αρχήτερα ; ειπεν εις από αυτούς.

— Τι κουτός πούσαι, καυμένοι ! Δεν τους την κάνω αυτή τη χάρη ! Σάν μας βάλουν 'στο χέρι, μη σε νοιάζη, δεν γλυτώνομεν. Είδα κάμποσες φορές αυτό το Διαβολομασσαί. Δεν είνε από κείνους πού τα χάνουν . . . αλλά 'δω θαύρη το μαστορή του. Α ! με το Ματάδο λοιπόν τα βάλατε ; καλά ξεμπερδέματα !

Ταύτα δε λέγων ο Μαλτέζος, έμανδάλωνε τας θύρας, έσώρευεν εις πάσαν έξοδον τραπέζας, καθίσκας, καθίσματα, κιβώτια, όλα τα έπιπλα του καπηλείου.

Έκείνην την στιγμήν ή ένοπλος δύναμις έφθασεν εις την πλατείαν. Είς άνθρωπος άπεσπάσθη από τους άλλους, έπλησίασεν εις την θύραν, και εκτύπησε τρία κτυπήματα με χείρα στιθεράν.

Κανείς δεν άπήνησεν.

— Έπιθυμώ να όμιλήσω με τον Ματθαίον Μπενόνι, ειπεν ο κ. Μασσαί με προσεκτικόν τόνον. Ν' ανοίξη άμέσως !

Είς φεγγίτης ήνοιχθη κατά το ήμισυ εις το επάνω πάτωμα.

— Ο κ. Μπενόνι είνε άδιάθετος προς το παρόν, ειπε μία ειρωνική φωνή. Του έχει πιασθή ή φωνή του και είνε χειροπόδαρα πιεσμένος ; αλλά είμεθα φίλοι και θα του 'πώ τās διαταχάς σας.

— Αί διαταχάι μου είνε αυταί, ειπε καθαρά ο κ. Μασσαί τον διατάττω ν' ανοίξη τās θύρας του καπηλείου του τον διατάττω να επιστρέψη τα χρήματα του Βερνιέ, τα όποια έκλεψαν άλλοι και αυτός άποκρύπτει. Έπί τίλους τον διατάττω να μου παραδώτη τον Ματάδον, κατηγορούμενον δια φόνον και κλοπήν και κρυπτόμενον έδω τώρα.

— Αύτα μονάχα ; ! ειπεν ή χλευαστική φωνή. Και δε μπορούμε να μαθωμε τάχατες με ποιο δικαίωμα θέλετε να συλλάβετε τον Ματάδον, και τι λογαριάζετε να τον κάνετε άφ' ου τον συλλάβετε ;

— Έρχόμεθα να τον συλλάβωμεν έν όνόματι της δικαιοσύνης.

— Έλάτε να τον συλλάβετε λοιπόν, έβρουχήθη ή φωνή, άφήσασα τον χλευαστικόν τόνον της. Και για καλή αρχή πάρτε τούτο ! . .

[Έπεται συνέχεια.]

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΣ

ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ

Υστερ' άπ' τον πατέρα σας και τη γλυκειά μητέρα, Παιδάκια μου καλόκαρδα, την Φύσιν ναγαπάτε : Τριανταφυλλένια ή χαραυγή σαν φέρνη την ήμερα, Ίδέτε, 'στην άγκάλη της σας προσκαλει να πάτε.

Την ζαφειρένιαν αυρα της σας δίνει, — όπως το γάλα Μικρά πού σας άνέσταινε, — να γίνετε μεγάλα.

Ζωή κι' υγεία να πάρουνε τα τρυφερά σας στήθη, Σάν το δενδρι τάδύναμο πλατάνι πού άνεστήθη.

Φίλους καλούς να παίξετε τα πρόσχαρα χωράφια, Με λούλουδα χιλιόχρωμα με διάφανα χρυσάφια, και του βοσκου τάξενοισατο τραγούδι της φλογέρας Στ' αντίλαλο πού εύφραίνεται να παίξη κι' ο άγέρας.

Εκει τάγρότου ή άξινα τάλετρι, το δρεπάνι, Με του πουλιου το λάλημα με του ρυακιου τους ήχους, Λες κ' είνε Ύμνος του Παντός ατρούς ουρανούς πού φθάνει, Και της Πατρίδος πόλημα εις άθανάτους στίχους !

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια : Ίδε σελ. 205)

« Άλλ' εκίνος άνθίστατο ακόμη, δεν είχε πεισθή και δεν ήθελε να υποκύψη. Τότε ο Γκυ έξήγαγεν από το στήθος του το φυλακτόν της γραίης Βερνιένης, το έξήλωσε, απέστρεψεν έν χαρτίον από μέσα, και άνέγνωσε μεγαλοφώνως :

« Φοβουμένη δια τον υιόν της λατρεύου της μου Κυρία ; το μίσος των άμειλίκτων έχθρών του, τον άνέθρεψα υπό το όνομα του εγγόνου μου Γωλιτέρου, εις τον όποιον έδωσα το ιδικόν του.

« Ο νόμιμος κληρονόμος των κομητών της Φλάνδρας άνχηνωρίζεται από ένα σημάδι, εις σχήμα σταυρού, το όποιον έχει εις το στήθος, όπως όλοι οι άρχοντες της Δαμπιέρρης »

— Έ, έπεισθης τώρα ; ήρώτησεν ο πρώην Γκυ μετά την άνάγνωσιν.

— Ναί, έπεισθη, άπήνησεν ο πρώην Γωλιτέρος : είσαι κάτι περισσότερο από κύριός μου και αθένητης μου ; είσαι φίλος μου, άδελφός μου ! Κανείς δεν είδε ποτέ άρσώσιν ως την ιδικήν σου, και ίκετεύω την μητέρα μου να μη μας χωρίση εις την καρδίαν της.

Η ευγενής Δέσποινα ήνοιξε τās άγκάλας της και ένηγκαλίσθη τα δύο παιδιά μετά της αυτής στοργής.

— Μα την αλήθειαν, Δέσποινα, ειπεν ο αληθής Γωλιτέρος γελών, μου φαίνεται ότι έτσι θα μας αγαπάτε καλλίτερα.

Και αυτή ή άκαμπτος μάμμη κατεδέχθη να συγκινηθή και να δώτη προς άσπασμόν την χείρά της εις τον πιστόν ιπποκόμον, ο όποιος έφέρθη τόσο γενναίως, μεθ' όλην την ως δειλού φήμην του.

Η Μάγδα έδέχθη όλας τās εύχαριστίας και τα συγχαρητήρια, των όποιων έδείχθη άξία ή έξυδέρκειά της.

« Άλλ' ή εύτυχετέρα όλων ήτο ή Μαργαρίτα. Δεν έχόρταινε να κυτάξη τον υιόν της με στοργήν, με υπερηφάνειαν μητρικήν. Ω ναί, ήτο όπως τον ήθελεν, όπως τον ήψχετο, εις τον ώνεϊρευέτο. . .

Κ' εκείνος την εκύτταζε με λατρείαν άφωνον. Η μητέρα του ! ήτο ή μητέρα του !. Γονατιστός παρά τους πόδας της, κατεφίλει περιπαθώς τās ώραίς λευκάς χείρας, τās όποιάς τψ άρινεν εκείνη, περιβάλλουσα αυτόν δια παρατεταμένου βλέμματος άγάπης.

— Εσθέρεις όμως, Γωλιτέρε μου, ότι είμαι δυσαρσετικμένος λιγάκι μαζί σου, πού μ' εστέρησες τόσο καιρό αυτή την εύτυχία ;

— Το ξεύρω, το ξεύρω, και να σου 'πώ, με τύπτει όλίγον ή συνείδησις ; αλλά αν σου έλεγα την αλήθειαν, είμαι βεβαίωτατος ότι δεν θα με άφινες να παίξω το ρόλο μου.

— Ναί ! τί καλά όμως πού έκρίτησες το μυστικό !

— Να τί θα 'πη να ξεύρη κανείς να λέγη ψεύματα, όταν προέπη, άπεκρίθη φαιδρός ο πρώην κόμης ; και είμαι βεβαίως ότι για το τελευταίο μου αυτό, ή κλή μου ή γιαγιά θα μου συγχωρήση όλα μου τα ψεύματα, παρελθόντα και μέλλοντα !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Πλθθος άπειρον συνωθείται από πρώις εις τα πέριξ του καθεδρικου ναού και του άρχιεπισκοπείου, όπου ο Βασιλεύς διήλθε την νύκτα.

Την έκτην ώραν, οι ιερείς, περιβεβλημένοι τα χρυσά των άμια, λαμβάνουν θέσιν εις τον χορόν : κατόπι προέρχονται οι εκκλησιαστικοί και λαϊκοί ήγεμόνες, οι ύποτελείς εις τον Βασιλέα της Γαλλίας.

Έκ των τελευταίων τούτων, εις μόνος προήλθεν αυτοπροσώπως : ο δουξ Ούγρος Δ' της Βουργωνίας ο όποιος είνε μόλις δεκατεσσάρων έτών : οι λοιποί άντιπροσωπεύονται : άλλ' αν και άτελής, ή έμψυγος των ήγεμόνων είνε πολυάριθμος και επιβλητική.

Διακρίνονται εις αυτήν ο Βασιλεύς της Ίερουσαλήμ Ιωάννης Βριέννης : ο Φίλιππος Υρπελιος, θεός του Βασιλέως : ο κόμης της Βλατίας, και μέγας άριθμός επισκόπων.

Η κόμηςσα τās Φλάνδρας άντιπροσωπεύει τον φυλακισμένο σύζυγον της : ή δε κόμηςσα της Καμπανίας τον υιόν της, εις τον όποιον, ένεκα της τελευταίας του στάσεως, άπηγορεύθη ή είσοδος εις Ρήμης.

Αί δύο ήγεμονίδες άνταλλάσσου βλέμματα όργίλα. . .

Παρθένος έρι : ειχεν έγερθή μεταξύ των : καθέμία επέμενε να κρατήση αυτή το στραταρχικόν ξίφος ένώπιον του Βασιλέως.

Είς μάτην έπιχειροϋν να τας παραστήσουν το γελοιον της αξιώσεως ταύτης, και να τας πείσουν ναρίτσου την άνδρικην ταύτην φροντίδα εις τον Δούκα της Βουλώνης : ούτε ή μία ούτε ή άλλη έννοεί να υποχωρήση.

— Μα τον άγιον Γεώργιον ! ανακράζει ή Δέσποινα Ιωάννα έν όργη : το ξίφος άρμόζει εις τους χείρας μου καλλίτερα παρά εις τās χείρας μερικων άνδρων, και θα το κρατήσω στερεώτερα από οιονδήποτε των μεγιστάνων !

Το ζήτημα υποβάλλεται εις την Άντιβασιλισσαν, ή οποία έρχεται εις την θύραν του Συνοδικου, όπου, παρ' την ιερότητα του τόπου, μέγας θόρυβος βασιλεύει, των μεν υποστηρίζοντων την Ιωάνναν, των δε άποφαινομένων υπέρ της κομήςσας της Καμπανίας, και των περισσότερων δηλούντων ότι ή έπιμονή των

δύο ήγεμονίδων είνε επίσης παράλογος.

Η είσοδος της Λευκής άποκαθιστά προς στιγμήν την τάξιν, και αι δύο άντιμαχόμεναι έτοιμάζονται ναπατώξουν τα έπιχειρήματά των.

« Άλλ' ή Λευκή της Καστίλλης τās διακόπτει εις την πρώτην λέξιν :

— Περιτίτον να φιλονεικήτε, κυρίαί μου, ειπε με τον ήρεμον και άποφασιστικόν έκείνον τόνον, ο όποιος επιβάλλεται πάντοτε ο κόμης της Φλάνδρας θα λάβη μέρος εις την τελετήν και αυτός θα κρατήση το ξίφος.

— Μα είνε έλεύθερος ; άνέκραξεν ή Ιωάννα κάτωχρος, νομίζουσα ότι πρόκειται περί του συζύγου της.

— Μάλιστα, κόμηςσα, άπεδόθη εις την άγάπην σας : θα τον ιδήτε μετ' όλίγον από την θέσιν, εις την όποιαν θα σας οδηγήση ο τελετάρχης μου, και όπου θα εύρεθήτε με καλήν και άξίαν συντροφίαν.

Μετα κόπου συγλύπτουσα την λύσσαν της, ή Ιωάννα αναγκάζεται ναποθέση τα έμβλήματα της ήγεμονίας και τον ίσχυρον μανδύαν με την λευκήν σισύραν, τον όποιον δεν έχει πλέον το δικαίωμα να φέρη, και, ψιθυρίζουσα λέξεις εύχαριστίας — όχι βέβαια με την καρδίαν της, — έξέρχεται από το Συνοδικόν.

— Είχατε προμαντεύση το κακόν, Δέσποινα ! — ψιθυρίζει ο Άρτουελ, ο όποιος την συνδέσει εύτυχώς έφροντίσατε να το προλάβετε, και ο άνεπίδός σας θα είνε φόβητρον αναγκαιότατον δια τον κόμητα Φερράνδον.

Η θύρα ανοίγεται.

— Άρχον Γκυ της Δαμπιέρρης, ή Αυτού Μεγαλειότης σας παρηκαλει να δεξιωθήτε καλώς την θέϊαν σας.

Η Ιωάννα κλονίζεται : βλέπει με άπερίγραπτον έκπληξιν, άλλόρρων, το παιδίον το όποιον προχωρεί προς αυτήν.

Δεν είνε εκείνο, το όποιον είχε συλλάβη δεν είνε εκείνο, του όποιου είχε δεχθή τον δρκον : και όμως ή Μαργαρίτα το ένομάζει « παιδί μου », κ' εκείνο την κράζει « μητέρα μου ».

Λοιπόν ενεπαίχθη ;

Θέλει να όμιλήση, αλλά τα χείλη της τρέμουν και δεν είμπορεί ναφρώση λέξιν.

— Δεν είνε αυτός ! ψιθυρίζει επιτέλους με μέγαλον κόπον.

— Όχι ! είνε ο ιπποκόμος του, να πάρη ο διάβολος ! βλασφημητό Άρτουελ, χωρίς να τον μέλη αν θα έσκανδαλίζοντο οι παρακαθημένοι.

— Ο ιπποκόμος μου, να τος ! άπαντά ο νεαρός κόμης, δεικνύων τον αληθή Γωλιτέρον, ο όποιος υπεκλίνετο μετά σεβασμού προσπεποιημένου. Έπαιξε πρόσωπον εύπατρίδου με τήσιν έπιτυχίαν, διότι έχει αισθήματα ύψηλότερα από πολυλους εξ αυτών.

— 'Ο χαμένος αυτός μάς ἐπερίπαιξε ! ἐτραύλισε μὲ λύσαν ὁ Ἄρτουελ, σφίγγων τοὺς γρόνθους.

— Ὑπομονή ! ψιθυρίζει ἡ κόμησσα, ἀναλαμβάνουσα τὴν ψυχραμίαν τῆς καὶ καθημένη, ἀγέφυχος καὶ εὐθιτενής, πλησίον τῆς ἀδελφῆς τῆς.

Ἡ μεγαλοπρεπὴς εἰσαγωγή τοῦ ὄργανου ἐπιβάλλει σιγὴν εἰς ὅλους.

Ἡ τελετὴ ἀρχίζει.

Ὁ Βασιλεὺς εἰσέρχεται περιστοιχιζόμενος ὑπὸ δύο ἐπισκόπων, καὶ λαμβάνει θέσιν εἰς τὸν χορὸν.

Βαθεῖα κατάνυξις ζωγραφίζεται ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ μέλλοντος Ἀγίου Λουδοβίκου. Δὲν εἶνε ἀκόμη δωδεκαετής, ἀλλ' εἶνε ἤδη μέγας ἐν ἀρετῇ καὶ εὐσεβείᾳ. Καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τῆς τελετῆς, ἐπαναλαμβάνει καθ' ἑαυτὸν τοὺς λόγους τοῦ Δαυὶδ : « Πρὸς σέ, Κύριε, ἦρα τὴν ψυχὴν μου . . . Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανθήσεται ὁ Βασιλεὺς . . . »

Τώρα ἀναμένουν τὴν Ἱερὰν Λήκυθον, τὴν σταλείσαν ἐξ οὐρανοῦ διὰ τὸ χρίσμα τοῦ Κλόβιος, καὶ φυλακισμένην εὐλαδῶς εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀγίου Ρήμου.

Ὁ πρωτοερεὺς μετέβη ἐκεῖ νά τὴν πρκαλάθῃ, καὶ τὴν φέρει ἔφιππος, ὑπὸ ἀργυρῶν οὐρανόων, βασταζομένην ὑπὸ τεσσάρων βαρῶνων, οἱ ὁποῖοι ὀνομάζονται « Ἰππόται τῆς Ἱερᾶς Λήκυθου. »

Εἰς τὴν θύραν τοῦ Ναοῦ τὸν ὑποδέχεται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, καὶ ὑπόσχεται νά τὴν ἀποδώσῃ πιστῶς μετὰ τὴν τελετὴν.

Δύο ἐκκλησιαστικοὶ ἡγεμόνες παρουσιάζουν τὸν Βασιλέα εἰς τὴν ἀμύγυριν. Κατόπιν ὁ Βασιλεὺς ὀρῖσκειται ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ λαμβάνει τὸ στραταρχικὸν ξίφος, τὸ ξίφος τοῦ Καρολομάγνου, τὸ ὁποῖον θὰ παραδώσῃ μετ' ὀλίγον εἰς τὸν τεταγμένον νά το κρατήσῃ ἐνώπιόν του . . .

Τὴν στίγμην ἐκείνην ἡ Ἰωάννα ἔκυψε, θέλουσα νὰ ἴδῃ τὸν σύζυγόν τῆς Ἀκούσας τὸνομά του, ὁ κόμης τῆς Φλάνδρας προχωρεῖ μὲ βῆμα σταθερὸν ἀλλὰ δὲν ἔχει οὔτε τὸ ἀνάστημα, οὔτε τὴν ἡλικίαν, οὔτε τὴν ὄψιν τοῦ Φερράνδου, καὶ καθὼς ἀνρθοῦται κρατῶν γυμνὸν καὶ ἀνυψωμένον τὸ ξίφος, διπλῆ κραυγὴ — χαρᾶς κραυγὴ, καὶ κραυγὴ τρόμου, — ἐκφεύγει ἀπὸ τὸ στήθος τῶν δύο ἀδελφῶν, καὶ πνίγεται ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐπευφημιῶν, αἱ ὁποῖαι χαιρετίζουν πανταχόθεν τὸν νέον Βασιλέα.

Δὲν ἦτο ὁ κόμης Φερράνδος. Ἦτο ὁ Αὐτοκράτωρ Βωδουῖνος !

[Ἐπεται τὸ τέλος]
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Arthur Dourliac.]

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ
ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΒΙΟΣ

Τὴν Πρωτομαχίαν, ἡ οἰκογένεια Ἀγγελικοπουλίδου εἶχεν ὑπάγῃ εἰς τὰ Πατήσια. Ἐκάθησαν εἰς ἐν κατάφωτον Ζυθοπωλεῖον, πλησίον τοῦ Ἀγίου Λουκά, διέταξαν μίαν ὀκτὰ μύραν, καὶ πίνοντες ὀλονέν, ἀπελάμβανον τὸ θέημα.

Τί κόσμος ! τί κίνησις ! τί φωνές ! τί γέλιχα ! τί φῶτα ! τί ἄνθη !

Ἡ γιγαχία ὁμῶς, εἶτε διότι ἔχει τὴν συνήθειαν νά μελαγχολῇ ὅταν εἰρίσκειται μέσα εἰς φαῖδρον κόσμον, εἶτε διότι ἡ μύρα ποῦ τῆς ἔδωσαν ἦτο . . . νεράκι καθαρὸν, — ὁ ζυθοπώλης, βλέπετε, ἔνεκα τῆς πολυκοσμίας, ἐδοκίμασε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ θεῖμα τοῦ ἐν Κανᾷ γάμου, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἦτο Χριστός, δὲν το ἐπέτυχε καθόλου, — ἡ γιγαχία, λέγω, κατελήφθη ἀπὸ μελαγχολικὰς σκέψεις, ἐσιώπησε διὰ πολλὴν ὥραν, ἐστέναξε δύο τρεῖς φορές, καὶ ἔπειτα ἐψιθύρισε τὸν στίχον αὐτὸν τοῦ Πηράσχου :

Δὲν εἶν' ὁ βίος Μάιος, δὲν εἶνε !

— Τί, τί εἶπεν ἡ γιγαχία ; ἐρωτᾷ ὁ κ. Ἀγγελικοπουλίδης τὸν μικρὸν υἱὸν τοῦ Ἀνδρῆκου, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο πλησίον τῆς γιγαχίας του

Καὶ ὁ μικρὸς Ἀνδρῆκος ἐπαναλαμβάνει, ὅτι καὶ ὅπως εἶχεν ἀκοῦση :

— Δὲν εἶν' ὁ βίος Μάιος, Ἴ ο ὄ ν ι ο ς δὲν εἶνε !

— Ὡ ! τότε λοιπὸν τί εἶνε ; ἐρωτᾷ ὁ πατὴρ ἐν μέσῳ γενικοῦ γελώτους.

— Μὰ φαίνεται ὅτι θὰ εἶνε οἱ ἄλλοι μῆνες, μπαμπᾶ ! ἀποκρίνεται ὁ μικρὸς.

Η ΕΚΛΕΪΨΙΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Ἡ Φώρη, — ὅπως καὶ οἱ περισσότεροι τῶν Ἀθηναίων, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, — ἦτο ἀπαρηγόρητη. Ἐπρόκειτο νά γίνῃ ἐκλείψις τοῦ ἡλίου, καὶ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν τῆς θάπελάμβανε τὸ σπάνιον αὐτὸ θέημα. Ἀλλ' ὁ ἀτίκτος οὐρανός, ὡς νά το ἔκκμεν ἐπίτηδες, εἶχε σκεπασθῆ με σύννεφα, καὶ μάλιστα πυκνότερα εἰς τὸ μέρος ἀκριβῶς ὅπου εὕρισκετο ὁ ἥλιος.

— Κακοτυχία ! ἔλεγεν ἡ Φώρη δὲν θὰ ἴδοῦμε ἐκλείψι σήμερα μ' αὐτὰ τὰ σύννεφα τὰ κακά !..

— Μπᾶ ! ἀπαντᾷ ὁ μικρὸς Σπύρος ἀφ' οὗ εἶνε σήμερα κκοκαίριχα, δὲν θὰ ναβληθῇ γιὰ αὔριο ;

— Ὅχι δᾶ, ἀπαντᾷ ὁ Γεώργιος ἡ ἐκλείψις θὰ γίνῃ σήμερα μ' ἐν τῇ διαφορᾷ ὁμῶς, ὅτι ἐκεῖ ποῦ τὴν ἐπεριμέναμε μερικὴ ἢ θὰ τὴν ἴδοῦμε ὁ λ ι κ ἡ.

Καὶ πραγματικῶς, κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐκλείψεως, ὁ λ δ κ λ η ρ ο ς ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου ἦτο σ κ ε π α σ μ ε ν ο ς.

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ

Ὁ Γιάγκος περιπατεῖ μὲ τὸν πατέρα του, καὶ περιπατεῖ ἀφηρημένος, μὲ τὸ κεφάλι ὑψηλά.

— Ἐ ! τοῦ λέγει ὁ πατέρας, κύταζε μπροστά σου μὴν πέσης. Τὰ σύννεφα ἀκολουθεῖς ;

Ἡ Γιάγκος χαμηλῶνει τὸ κεφάλι διὰ μίαν στιγμὴν, ἔπειτα πάλιν τὸ ἀνυψώνει πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἄν δὲν ἀκολουθῆ τὰ σύννεφα, ἐξακολουθεῖ ὁμῶς τὰς σκέψεις του. Καὶ ἔξαφνα ἀνακράζει :

— Μπαμπάκα, ὁ οὐρανός δὲν εἶνε . . . τὸ ταβάνι τοῦ δρόμου ;

ΧΙΟΝΙ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ

Ἡ βερυκκιῆς εἶνε ἀνθισμένες. Αἱ κορυφαὶ των εἶνε κατάλευκοι, ὅπως τὸ κεφάλι τῆς γιγαχίας καὶ τοῦ παπποῦ. Αὐτὴν τὴν παρομοίωσιν κάμνει τοῦλάχιστον ὁ Μπεμπές.

Μίαν νύκτα ἐφύσησε δυνατὰ, καὶ ὅλα τὰ ὠρεῖα ἐκεῖνα ἀνθη ἐστράθησαν κατὰ γῆς. Παρὰ τὰς ρίζας τῶν δένδρων ἐσχηματίσθησαν μικροὶ κάτασπροι τάπητες.

— Μπᾶ ! ἀνακράζει τὸ πρῶτὸ Μπεμπές χιόνι !

Πλησιάζει μὲ δισταγμὸν, διότι ἔχει κάποιον προαίσθημα, ὅτι τὸ χιόνι ἐκεῖνο δὲν θὰ εἶνε, ὅπως τὸ χειμωνιάτικον, ψυχρὸν καὶ ὑγρὸν. Ὅπωςδὴποτε, προχωρεῖ σιγὰ — σιγὰ, σκύπτει, τὸ πιάνει, καὶ ἐκ-

πληκτος ποῦ δὲν το βλέπει οὔτε νά λυβνη οὔτε νά ὑγραίνῃ τὰ χερᾶκια του, φωνάζει πρὸς τὴν μητέρα του :

— Ἰδέε, μαμάκα, ποῦ ἐμάζευσα χιόνι ἀνοιξιάτικο !

Η ΠΡΩΤΗ ΟΜΒΡΕΛΛΑ

Ἡ Λόπη ποτὲ ἔω; τώρα δὲν εἶχεν ἀποκτήσῃ ὀμβρέλλαν. Καὶ ἦτο τὸ παιδικὸν ὄνειρόν τῆς.

Ἐπὶ τέλους, εἰσακούσατα τὰς ἐπιμόνους παρακλήσεις τῆς, ἡ μητέρα τῆς ἐχάρισε μίαν χαριτωμένην ὀμβρελίτσαν, γαλάζιαν ἀνοιχτὴν μὲ χερᾶκι κάττισπρον.

Ἡ Λόπη εἶνε καταγοητευμένη. Τὴν κρατεῖ μὲ προσοχὴν τὴν προφυλάττει ὡς κάτι τι πολύτιμον, καὶ δὲν τὴν ἀνοίγει διόλου. Ἡ παραμάνες ποῦ κρατοῦν τὰ μωρὰ εἰς τὴν ἀγκαλίαν των, δὲν τα προσέχουν περισσότερο ἀφ' ὅσον προσέχει ἡ Λόπη τὴν ὀμβρελίτσαν τῆς.

Ὁ ἥλιος τοῦ Μαΐου καίει φλογερός.

Ἡ γαλάζια ὀμβρελίτσα μένει ἐπιμόνως κλειστή.

— Μὰ ἀνοίξε λοιπὸν τὴν ὀμβρέλλα σου, Λόπη ! τῆς λέγει ἡ μητέρα.

— Ὡ, ὄχι, μαμά δὲν εἶνε ἀνάγκη. — Μὰ θὰ σου μαυρίσῃ ὁ ἥλιος τὸ πρόσωπο . . .

— Μπᾶ ! καὶ ἂν μου ξ α σ π ρ ῖ σ ῃ τὴν ὀμβρέλλα, ποῦ εἶνε γαλάζια ; Δὲν το ἐσυλλογίσθηκα αὐτό ;

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΙΑ

Ὅταν διὰ πρώτην φοράν φέτος ἔφεραν εἰς τὸ σπίτι κεράσια, ἡ μικρούλα Κικὴ ἐκρέμασεν ἀπὸ μίαν τούφαν εἰς τὰ αὐτάκια τῆς, καὶ ἦτο πολὺ ὑπερήφανη διὰ τὰ δροσερὰ καὶ κατακόκκινα αὐτὰ σκουλαρίκια.

— Μὰ πέ μου, μαμάκα, ἔλεγε τὰ σκουλαρίκια μου δὲν εἶνε καλλίτερα ἀπὸ τὰ δικά σου, ποῦ εἶνε διαμαντένια ; Τὰ δικά μου τοῦλάχιστον, ἅμα βαρεθῆ κανεῖς νά τα φορῇ, μπορεῖ νά τα φάγῃ !..

Καὶ μετ' ὀλίγον . . . τὸ ἀπέδειξεν ἐμπράκτως

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΣΟΧΗΝ

Εἰς τὴν Κηφισίαν, εἰς τὸ κτήμα τοῦ Κρίτωνος, ὑπάρχει ἓνα δεινδράκι ποῦ τὼρα ξεπετᾷ τοὺς βλαστοὺς του.

Ὁ Κρίτων κατεβαίνει κάθε πρωτὸ εἰς τὸν κήπον καὶ παρακολουθεῖ μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὰς προόδους τῆς νεογεννητοῦ αὐτῆς πρασινάδας. Ἀλλὰ τοῦ φαίνεται ὅτι δὲν προχωρεῖ πολὺ γρήγορα.

Ἀλλ' ἔθελαι, κάθε ἡμέραν παρατηρεῖται μίαν μικρὰ αὐξήσις, ἀλλὰ τόσῳ μικρὰ ! Πρέπει νά πέριμμένη πολλὰς — πολλὰς ἡμέρας ἀκόμη ἔως νά γίνουν φύλλα καὶ ἄνθη. Καὶ ὁ Κρίτων εἶνε ἀνυπόμονος ἥθελε τὸ δεινδράκι του νά φουτώσῃ γρήγορα, νά πρασινίσῃ, νά γίνῃ ὅπως καὶ τὰ ἄλλα δεινδρα τοῦ κήπου, τὰ πρῶτα. Τί νά κάμῃ ; Ἐξαφνα τοῦ ἦλθε μίαν ἰδέαν :

Παρετήρησεν ὅτι ἅμα σιάνῃ ὁ βλαστός, — τὸ μ ᾶ τ ι, ὅπως τὸν λέγει ὁ κηπουρός, — τὸ φύλλον ξεπετιέται καὶ μεγαλῶνει γρήγορα. Πέρνει λοιπὸν μίαν καρφίτσαν, καὶ ἀρχίζει νά τρυπᾷ ἓνα — ἓνα τοὺς βλαστοὺς τοῦ δεινδρουλλίου. Μετ'

ὀλίγον κουράζεται καὶ παρακαλεῖ τὸν πατέρα του νά τον βοηθήσῃ.

— Καλέ, τί λές ; ἀνακράζει ἐκεῖνος, μόλις ἤκουσε περὶ τίνος πρόκειται. Δὲν εἰσέρεις λοιπὸν ὅτι τὰ φυλλάκια, μὲλις

γεννῶνται, εἶνε τρυφερὰ, εὐπαθῆ, καὶ ἔχουν ἀνάγκην νά εἶνε ἔτσι σκεπασμένα, ὡς μικρὰ παιδιὰ, διὰ νά μὴ τα προσβάλλῃ ἡ ὑγρασία καὶ τὸ ψυχρός ;

— Ἄ, ναί, ἐννοῶ, μπαμπᾶ ! ἀπαντᾷ ὁ Κρίτων ὁ βλαστοὶ εἶνε ὅπως τὰ μωρὰ μέσα ἔστὰ σπάργανα !

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 195.)

— Ἴσως ὁμῶς ἀπατάσαι. Ὁ ἐσωτερικὸς δακτύλιος εἶνε τόσον ἀραίος, ὥστε δι' αὐτοῦ βλέπομεν ὀπισθεν τοῦ Κρόνου, καὶ οἱ ἄλλοι δὲ δύο δακτύλιοι δὲν γνωρίζομεν ἐπίσης ἀπὸ τί ἀποτελοῦνται. Πιθανὸν οἱ Κρόνιοι νά μὴ θαυμάζωσι ὅσον φαντάζεσαι τὸν δακτύλιον τοῦ πλανήτου των. Μήπως γνωρίζομεν τί ἐντύπωσιν κάμνει εἰς αὐτοὺς ὁ δακτύλιος ;

Ἄς ἴδωμεν ! Ἐπέσασε ποτὲ ἀπὸ τὸν νοῦν σου ἐπὶ καὶ ἡ Γῆ ἔχει τὸν δακτύλιόν τῆς ;

— Μὰ αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον !

— Μάλιστα, εἶνε ἀληθές ἔχει τὸν δακτύλιόν τῆς εἰς τὰς ἰσημερινὰς χώρας, ὅπως συμβαίνει καὶ εἰς τὸν Κρόνον. Καὶ καθόλου δὲν θὰ μοῦ ἐφαίνετο παράδοξον, ἂν ἐμάνθανα ὅτι ἀστρονόμοι ἐπὶ τοῦ Ἄρεως ἢ ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀσχολοῦνται περισσότερο περὶ τοῦ γηίνου δακτυλίου ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς γῆς.

— Λοιπὸν, καὶ μοῦ διηγηθῆς περὶ τοῦ δακτυλίου μας.

— Διὰ νά σοῦ ἐξηγήσω ὅλα σαφῶς, πρέπει γὰ σοῦ εἶπω πολλὰς λεπτομερείας. Διὰ τοῦτο θὰ σοῦ τὰ εἶπω τώρα δι' ὀλίγων ὅταν δὲ ἀπὸ τὸ ταξιδεῖόν μας κατέλθωμεν εἰς τὴν Γῆν, τότε ἐπανερχόμεθα καὶ πάλιν εἰς τὸν δακτύλιόν μας.

Θὰ μάθης λοιπὸν, ὅτι καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους, διὰ λόγους τοὺς ὁποῖους θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀργότερον, αἱ χῶραι αἱ πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ τ' ἀριστερὰ τοῦ Ἰσημερινοῦ, εἰς πλάτος κέντε περίπου χιλιάδων χιλιομέτρων, καλύπτονται κατ' ἐναλλαγὴν ὑπὸ δακτυλίου ἀπὸ νέφη — τὸν ὁποῖον ὠνόμασαν οἱ ἀμερικανοὶ Κλάουδ-Ρίγχα (*) — Ὁ δακτύλιος λοιπὸν αὐτός ταλαντεύεται μεγαλοπρεπῶς εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τὸν ἓνα τροπικὸν εἰς τὸν ἄλλον, καὶ χύνει ἄφθονον βροχὴν κατὰ τὴν διάδοσίν του, ὅπως τὸ ποτιστήριον, τὸ ὁποῖον ὁ κηπουρός κινεῖ κατὰ μῆκος τῶν πρασιῶν τοῦ κήπου του πηγαινοερχόμενος.

— Ἀπὸ τὸν δακτύλιον αὐτὸν προέρχεται εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἡ ἐποχὴ τῶν βροχῶν, σχεδὸν εἰς ὠρισμένην ἡμέραν, περὶ τῆς ὁποίας κάμνει λόγον βιβλίον

(*) Κλάουδ σημαίνει νέφος, καὶ Ρίγχα δακτύλιος.

καλλαγής Μ. Μυστικών. — Η Φθινοπωρινή Νύξ πληροφόρει τον Αποστόλου. — Η Επιστολή της Μ. Χ. Σ. ζητεί δε και αυτή άρχειά του και την διαμονή του. — Η Περθόσια Καρδία ζητεί τόνομα της Πικραμένης Καρδίας. — Η Άλλος πληροφορίας δέν έχει χώνον. — Ούτε το τρίτον δέν κατάρθωσκ να δημοσιεύσω, από θρα. είχα αυτόν την έβδομάδα. Άλλά εί να γίνη!

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλλάζουν: η Βλαχπουλα με τον Παπυτομώρον Γάτον, Ξανθών Νησιωτοπούλαν και Κόθρον. — Η Έλληνική Έδαφς με την Ίριδα και Πλησιφίη Σελίηνη. — Η Καλις Διαβόλος με τον Ροβότορον Γυζάρδον και Ταρταρίον της Ταρσακώρης. — Η Μυροδόλον Ίον με τον Ροβότορον. — Η Μικρά Φιλοπεριεργός με την Πολυξίην Σημέτα, Περίλυτον Όργαφίην και Καλις Όρισες. — Η Έβρασις με την Άρσαν Περιστεράν, Άχολο Περιστερά και Ταχυδόραν Περιστεράν. — Η Τρομορός Γίγας με τον Λευκόπετον Άγγελορον, Μαμμόθ και Σηρουμπούλην Χορευτρίαν. — Η Έθίμος Ναυτις με την Άσπαστοπούλαν και Κοραλίαν Μασαί. — Η Ελληνισμαθής Άμερικανόπις με την Σπαρτιάτιδα Κεϊλωίδα, Μουσικπούλαν της Δίρρης και Λιονοσκεπή Δίρρην. — Η Λευκοκόμαντος Αϊγιάδ: με την Τσιγγαράβη, Άποκτεϊσαν Έλπίδα και Άράβη, την Καλύργη. — Η Λεσπάρδα με τον Ίππιον Γουλιέλμον, Ιεροσολιμίτη Φίλιπα και Σαυθίη Νησιωτοπούλαν. — Η Σπαρτιάτις Κεϊλωίδς με τον Ίον τον Άγροθ, Άνυρδαλάν της Κρανής και Κάλυκα Ρόδου. — Η Κομωδία της Ζωής με την Κίχλην και Νεαρών Μουσικόν. — Η Καστανή με την Πλησιφίη Σελίηνη, Καρδίαν θιό Πέραν και Άγγελορον της Άράφης. — Η Έλληνίς τοΰ Βορρά με την Έλένη Ν. Καραπαύδου και Έλένη Ρούθρον. — Η Καρχαρίας τοΰ Παλίμου με την Σαυθίη Νησιωτοπούλαν, Πεντισμένη Καρχαρίας και Άσπασίην Συρίκτηραν. — Η Κωνηός των Αϊγάριων με την Ροσικήν Καραμέλλαν και Πεντακάλην Άδραν. — Η Καλις Όρισες με την Καταραμάλω, Άγγελορον της Άράφης και Κεραμοδόρατον. — Η Φιλαγγίος Έλληνίς με την Όδεσία τον Ίθακίσιον, Άπότορον τον Νέστορος και Καλις Όρισες. — Η Άεός της Ίθης με την Φεγγίτην Άδρυσαν, Ίωάνναν Δάρη και Γ-πορητόν των Μονικιών. — Η Ναυαργός Θεοβέρας με τον Θανυστήν των Ψωριών Τεχνών, Ψωριαν Κέρκυραν και Βιήγηρη. — Η Δίγαϊν Πέλαγος με την Νύμφην του Αϊγαίου, Κωσφοδιαν της Ζωής και Φορβιον της Καλκίδος.

Άπό ένα γλυκό φίλακι στέλλει η Δίπλασις προς τους φίλους της: Τσουχτράν ([Ε] διά την έκτενή και έδιαφέρεισαν επιστολήν ευχαριστώ πολύ. — πολύ διά την πρόσκλησιν είς τού λουρά. Άλήθεια έχω ανάγκην όλίγησ αναπαύσεως, αλλά εί θά έλεγον οι φίλοι μας αν τό φίλλον δέν εξείδετο δι' ένα μήνα;) Τσιγγαράβη (έστειλα λουπόν, μετά της εγγασίας, ανταποκάμει την Βωόπιδα Ήραν και τη εύγομαι τελειαν άνθρωσιν.) Κόμηρ της Βενετίας (διαβίβασε τά θερμότατα συγχαρητήρια μου είς τόν αδελφόν σου, διά την λαμπράν του έπιτυχίαν είς τας διδακτορικές εξετασεις: αυτό τό έπεριμένα και από την έπιμέλειάν του, και από την εύφυσίαν του) Κόκκινην Έξοχήν, Συντροφιά, Ήμεραν (αι εισφοραί έλήθησαν) είνε άνώτερος παντός έπαινου ό ένθουσιασμός σου διά τόν Έλληνόπαιδα.) Λεοπάροδιον (μή διδης προσοχήν, αλλά θά τα έγραψε κάποιος άνητος, ό οποίος ήθελε να πωλήση έξυπνάδαν, απεναντίας οι πρόνιοι Άνθρωποι εύρον τού συναχθέν ποσόν διά τόν « Έλληνοπαιδα » πολύ εύελπι και ένθαρρυντικόν διά την άρχήν) Ήρωα Θεοσα (χαίρω

πολύ διά τό άριστον πυ έπηρες είς τόν Δάσκαλον.) Αποπροκαμίτην ([ΕΕ] διά την ώρακιν σου επιστολήν περί της, πρός, ά ζώα χράτης ευρυετατή ή τιμωρική τών όφελώντων σου τετραΐα Μ. Μυστικών: τού, έχάτερος όπωσ τού, αξίξες: εί τους φύλοματρούνας τό Δευκομά σου, χαίρω και διά τας μουσικές επιδόσεις σου, και πολύ ευχαριστός θά ήτω την σύνθεσιν περί της όποια: μου γράφεις.) Αποδοιδάτον Καλλιτέγγιδα (αι προτίσεις σου από τού προτρυχός.) Ζοφροδόν Νέφος; (Άποροι είνε συστημένοι πολλοί και εκ τού έσωτερικού, και εκ τού έσωτερικού, ώστε ό Συλλογός: σα: δύναται να έγγράφη θταν: θέλη ή προκήυεις του Διαγωνισμού της Κλλιγραφίας δέν όριξες τί θά γράφη ή διαγωνίζομενος, είνε ένταλώς έλευθέρος: τούαυται λύσεις έννοείται: δει λογιζονται: ώ: όρθαί.) Έθελών Όριζοντα, Άταθρίον Ροδου (κ' έδω έπαθραμεν τά Ίσια, δως βλέπεις από την σημερινήν έπιθεώρησιν τού Άνακί: Νεχρον Μουσικόν (αι λύσεις δεκται) Έθικόν Υμνον (χάριν συνομίας, ώς λέγεις, ήμπούσεν ό δεχόμενος άλληλογραφίαν να γράψη πρώτος: αλλά δέν τό έκαμα έτι, διότι υποπίθεται πάντοτε: δει ό προτίμων έχει να γράψη τι, είς τό όποϊόν ό δεχόμενος απαντήση) Θανυστήν των Ψωριών Τεχνών (πολύ μ' ευχαριστήσιν και ή συνεχεία: τώρ, έπιξω: δει θά εύρη: και έλλο θέμα δι' ώρακας επιστολάς.) Άγγελορον της Άράφης (προσπαθήσα, βλέπεις, να εύχαριστήσω) Άτακατοσύραρ (με μεγάλην μου χαράν είδα την φωτογραφίαν σου και έγνοήσα: ούτως την συμπλήθη φωτονομικν μιξία αγαπητής: μου φίλης: και τί ταινία και τί παράσημα! να σου κ'ώ, είνε άρχή ένδομια: δει ήτο καμμία βιολισσα: της Όλλανδίας π: γ: ήτο ή φίλην την Ίδιαν ήλικίαν: Ώστερ είδα είς ήτο ή φίλην των Άνακατοσύρα με τά διακοικια εαθλήματα του σχολείου της) Άποκτεϊσαν Έλπίδα (αι περί ώ, μ' έρωας: είνε συνδρομηταί: αλλά διν ανταλλάσσω, τώις βιολίς: ή θεά της Γεωργίας θά έγινε καλή, ώστε άργά θά έλάμβανε τας εύχάς σου περί αναρρώσεως) Τ'Ώπετην Ήρακα (αλήθεια, ή συμπρωσις είνε παράδοξος: άλλ' αυτό με διαβεβαιώνει πόσον θά έγχολωθής την ιδέαν και πόσον θά εργατή: ήτο του « Έλληνοπαιδος » να σε ιδώ!) Ίωάννην Στεφάνου (άντικτυπα του 10ου τόμου υπόρχουν άκούη όλίγα, και πολυώνται πρός 10 φ. έκαστον.) Φθινοπωρινή Νύκτα (μ' έκαμαν εύτυχ ή έπράξεις της τούσης σου άγίας) Άστερ της Άντολις (έστειλα χαίρω που σε τέρπον τώσον πολύ τά έπειτενά έργα) Σοφόν Πτεακόν (καλήν έπιτυχίαν) Ζωηράν Φλόγα ([ΕΕ] τί εύμορρη ή επιστολή σου! και συλλογίζομαι πόσον όριζότερον άόμη θά έρίνετο τό διηγήμα σου, αν ήτο γραμμένον είς την γλώσσαν της επιστολής: έλαβα την φωτογραφίαν σου: είς έπραξα, κατ' έντολήν σου, τας 25 δραχ. υπό τό ταμείον της: Β:αιρείας, και τας διέθεσα όπως μου έγραψες.) Τού - Τίτ (μή έσθ γράφεις: χαριτωμένα! τί κρίμα που δέν μου έγραψε: τώσον καιρόν: έλα τώρ, πρέπει να με αποζημιώσης) Μικρόν Παρόρθρον κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 5 'Ιουλίον θάπαντήσω είς τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΙ λύσεις στέλλονται μέχρι της 31' Ιουλίου. Ο χάρτης των λύσεων, επί του όποιου δύν να γράφωσ, τας λύσεις των οι διαγωνίζομενοι, πωλείται εν τού Γραφείο μας είς φακίλλους: έν έκαστος ποιέγχι 20 φύλλα και τιμήται φρ. 1

508. Δεξιγράφος. Προτόν τι φυσικόν "Αι ένώσησ μ' ένα γράμμα Χρυσοφόρον τινά γην Σχηματικέσ εν τφ άμα. Έστειλη υπό τού Έθνικού Γενου [Ε]

509. Συλλαβογράφος. Συνθεσιον, έντυπωσιαν και δύο γραμματια ένόνων Μιά Βασιλισσαν θα κάμησ τών αρχαίων Άμαζόνων. Έστειλη υπό τού Σοφο Μετακού [Ε]

510. Στοιχειογράφος. Είς τά έξη μου φηεία θύρης κατί προσφιλέσ, Μά τα πέντε μου άρχαίο βασιλόπουλο τά λέε. Είς τά τέσσαρα που μένον θά ιδής ένα παιδί Κι' αν άπίσης μόνον τρία Θάύρης μιάν έντυπωσιαν. Έστειλη υπό τού Ίππιου Τυλιέμον [Ε]

511. Αναγραμματισμός. Αν ώς έζω με άπίσης είμαι έν άπ' τά ποτά Αν με αναγραμματισής, γύρσε με κε.δ μακριά. Έστειλη υπό τής Άνεμώνης [Ε]

512. Γωνία. + * * * * = Δένδρον. * * * * * = Άγαλαμοποιός. * * * * = Έρία. * * * * = Σώρα της Ελλάδος. + * * * * = Νηρος.

Οί σ' αουροί σχηματίζουν δρίκοντα. Έστειλη υπό τής Θερακουίδος των Μουσών [Ε]

515. Κεκρυμμένον και άντεστραμμένον Κυβόλεξον. 1. — Ή πείρα είνε μέγας διδάσκαλος. 2. — Ό παράξενος είνε όχληρός. 3. — Η Όριυγία ήτο νηος.

Έστειλη υπό τού Λυσώχίτου [Ε]

514 Φύρην Μίγδον. Νησ σαβανήν ιδά την άνωρινιό σύδαίνα αν σημηζ ροήσεν.

Έστειλη υπό Πολυμνίας Λασκάρως [Ε]

518. Απορία. Συναπτό καθ' όδόν δύο ληστές, οστινες επιτίθενται κατ' έμού. Φωνάξω « Βαθ'θια! » και φεύγουν ριπτόντες λάφυρά τινα, τά όποια μόλις διακρίνω. Τρίτω τους όφθαλμούς διά να τα Ίδω καλλιτερον, αλλά δυστυχώς, δέν βλέπω πλέον τίποε. Διατι; Τι έγιναν;

Έστειλη υπό τού Αποστολαμίτου [Ε]

516. Λογοπαίγιον. Ποία πόλις μή λέγει θι: τό μεσαίον γράμμα της είνε νι, έν φ είνε σίγμα;

517. Τετραπλή Άκροστιχίς. Τά αρχικά γράμματα τών ζητούμενων λέξεων άποκαλυόν πρόθεσιν, τά δεύτερα θεόν άρχαίον, τά τρίτα ευρωπαϊκήν πρωτεύουσιν, και τά τέταρτα χρονικήν διάρκειν: 1. Γέρων. 2. Ίδιότης των Άνθων. 3. Μέρος του λόγου. 4. Πρόσωπον της Γραφής.

Έστειλη υπό τού Άργυροφιλωγιανίου [Ε]

518 Φωνηεντόλιπον πρπ-ν-π ήμβ-τ-ε-χ-ς Έστειλη υπό τού Τικ-Τικ [Ε]

519. Έλλησομόφωνον. ααο-ε-αουο-ε Έστειλη υπό τού Αταθρίον Ρόδου [Ε]

Α Υ Σ Ε Ι Σ

των Πνευματικών Ασκήσεων του φύλου 17. 207. Γύθειον (τη, θεόν). — 208. Άλυών, κύνον. — 209. Μάγος - γάμος. — 211. Νάρκαρηξ 129 210. Κ Ω Κ Υ Τ Ο Σ από 315 — 212-214 Ω Α Ο Κ 1, ό "Άρης ήτο θεός, Κ Α Β Α Δ Δ Α 2, "Όταν ό άίρας έκ- Υ Α Δ Δ Π λείψη, λυιά θά μά- Τ Ο Α Ω Σ Σ Α στίση την χώραν. 3. Ο Α Σ Ν "Αν έρωτάς και περί Σ Κ Α Η Α Η Η της ύγιας μου, σοί γραρω θι, χαίρει θεός, είνε άριστή. — 218. ΠΥΡΓΟΣ ΠΑΤΡΑΙ (έριΠπιον, σΥΑε, ΓεΡΤος, ΤαναΓΡαός, 6ΟΑε, ΑΣία.) — 216. Ούκ έν τφ πολλφ το εύ. — 217. Ού σύ με λαϊδωρείς, άλλ' ό τόπος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ Συναρτώμενον υπό τού Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν είς την χώραν ήμών ύπηρεσίαν και υπό τού Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον είς τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικού δραχ. 7. — Έξωτερικού φρ. χρ. 8 Δι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός και είνε προπληρωτά: δι' έν έτος.	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έν Ελλάδι λεπ. 15. — Έν τφ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις Όδός Αϊόλου, 117, έναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως
---	---	---

Περίοδος Β' — Τόμ. 7^{ος}. Έν Αθήναις, την 24 'Ιουνίου 1900 Έτος 22^{ον}. — Αριθ. 26

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια και τέλος: ίδε σελ. 211.) Έν φ όλοι τον ένόμιζαν νεκρόν πρό πολλού, ό κόμηρ έγήρασκεν είς τά βάθη τών βουλαρικών έρκτων, μη άναμένων τό τέλος της αιχμαλωσίας του και τών δεινών του είμή συγγρόνας με τό τέλος της ζωής του, — όταν μία συνωμοσία εξεθρόνισε τον έχθρόν του και απέδωκεν αϊφνης την έλευθερίαν είς όλους τους αιχμαλώτους.

Ό Βωδούινος έπέστρεψεν είς Γαλλίαν έν μέσφ μυριών κινδύνων και δυσχερειών υπό τό ταπεινόν ένδυμα άπλου προσκυνητού, διέσχισε τό βασιλείον και ήλθε να ζητήση δικαιοσύνην από τόν επικυρίαρχόν του, καλώς γνωρίζων ότι ή θυγάτηρ του Ίωάννα δέν θά τον άνεγνώριζε προθύμως, και θά ήρνεϊτο βεβαίως να τφ αποδώσθ το Κράτος του.

Είχεν άποφασίση νάνταμώση τόν Βασίλεα είς Ρήμας, όπου μεταξύ τών ευγενών, τών συνελθόντων διά την στέψιν, θά εύρισκοντο και πολλοί παλαιοί του φίλοι, μεταξύ τών άλλων και ό Βασίλειος Ίωάννης Βριέννης, ό φίλτατός του, ό όποϊός τον έδέχθη με άνοικτάς άγκάλας και τον παρουσίασεν είς την Άντιβασίλισσαν, ύποστηρίξας έκθύμως τας υπέρ αυτού του ίδιού και του έγγόνου του δικαίας αξιώσεις του. Ή Λευκή της Καστίλλης έγνωρίζε την κόμησσαν Ίωάνναν ως κακήν σύζυγον και κακήν θυγατέρα, έξήτασε δέ μετά του Συμβουλίου της τούς τίτλους του νεαρού Γκυ της Δαμπιέρρης, και τούς επεκύρωσεν.

Ό καρδινάλιος Άγαθάγγελος, άνηρ συνετός και ευσέβης, έπεφορτίσθη υπό του Συμβουλίου να καλέση μερικούς ευγενείς και επισκόπους, οι όποϊοι είχαν γνω-

ρίση άλλοτε τόν κόμητα Βωδούινον και να τοίς τον παρουσίαση. Είς τας έρωτήσεις των απήντησε τόσον καλώς, τούς υπενθύμισε τόσα ιδιαίτερα περιστατικά της νεανικής ζωής των, ώστε ούδεμία έμεινε πλέον άμφιβολία περί της ταυτοτήτος του. Οί Φλαμανδοί, οι όποϊοι επί τόσα ήδη έτη ήνεύγοντο άκούσιώς την άνυπόφορον και μισητήν τυραννίαν της κομήσσης Ίωάννας, άνεγνώρισαν ολοφύχως τόν αρχαίον των κόμητα, ήγεμόνα ένάρτερον, προσηγή, αγαθόν και δίκαιον, του όποιου

είχον διατηρήση γλυκεϊαν την άνάμνησιν. Καί ό γηραιός Αυτοκράτωρ έπέστρεψε και είς ήλθεν έν θριάμβω είς τό κράτη του, περιστοιχιζόμενος υπό της θυγατρός του Μαργαρίτας και του έγγόνου του Γκυ, έν τφ μέσφ γενικου και άπεριγράπτου ένθουσιασμού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ' Οκτώ έτη μετά τά γεγονότα, τά όποια διηγήθημεν, λαμπρά συνοδεία ήκολούθει την από Άδωνίων είς Αλξ όδόν. Ήτο ό Πανισρώτατος Άρχιεπίσκοπος της Σένσης, μεταβαίνων είς τού κόμητος της Προβηγγίας, όπως ζήτησθ την χείρα της θυγατρός του Μαργαρίτας διά τόν εικοσαετή τότε Βασίλεα της Γαλλίας Λουδοβίκου Θ'.

Πολυάριθμον και εκλεκτόν έπιτελείον συνώδευε τόν εκκλησιαστικόν άρχοντα, προς τιμήν του και συγγρόνας προς τιμήν της ήγεμονόπαιδος, « του ώραιότερου μαργαρίτου του στέμματος της Γαλλίας. » Δύο ίππεϊς, οι όποϊοι ήκολούθουν τελευταίοι και έμμενον πολύ όπισω από τούς άλλους, έσταμάτων από καιρού είς καιρόν, πότε διά νήναγγωρίσσαν καμμίαν τοποθεσίαν, πότε διά νήνακονώσσαν καμμίαν άνάμνησιν. — Νά, Γωλιτιέρε, έδω άπαντήσαμε για πρώτη φορά τή μητέρα μου... θυμάσαι; — Νά, ό έλαιών, που σάθηκα και γύρισα πίσω, να ιδώ για τελευταία φορά τθ ευμορφο πρόσωπο της Γλυκερίας... Τώρα πετά θά είνε μεγάλη... σωστή γυναίκα... και ποιός ξέρει μήν είνε τώρα και πανδρευμένη με παιδία...

• Η Γλυκερία, σπηριζομένη είς τόν βραχίονά του. • (Σελ. 218, στήλ. 6')